
SVE VEĆI ZAHTJEVI VJERE

By David Wilkerson

August 25, 2008 Što je to s vjerom koja od nas zahtijeva sve veća testiranja? Zašto naše nevolje postaju sve jače i sve oštrije što se više primičemo Kristu? Tek što prođemo kroz jednu kušnju koja dokazuje našu vjernost te naše srce izjavljuje: "Gospodine, u svemu ću se pouzdavati u tebe", dolazi novi, još jači ispit.

O tom iskustvu govore kršćani širom svijeta. Vidim to na svim svojim putovanjima od kontinenta do kontinenta, a i naša služba redovito prima pisma čitatelja koji svjedoče o sve većem intenzitetu svojih kušnji.

Jedan pobožan pastor, moj prijatelj, nedavno mi je rekao: "Nikada nisam više ljubio Isusa nego danas, a ipak nikada nisam bio tako žestoko kušan. Moja sadašnja kušnja ostavlja me bez riječi. Nikada se nisam osjećao tako bespomoćan, tako bez mudrosti. I ne vidim ljudskog izlaza iz mojih poteškoća. Jednostavno više nemam odgovora. Nalazim se da žudim za nebom, za počinkom od sve ove borbe."

Činjenica je da će svaki sveti koji se sve više približava srcu Božjem otkrivati da njegova bremena i kušnje postaju sve teže. Ja to iskustvo nazivam sve većim zahtjevima vjere. Na njega nailazimo u čitavom Svetom pismu.

1. Razmotrimo sve veće zahtjeve Abrahamove vjere Kad prvi put čitamo o Abrahamu, Bog ga traži da spakira svoju obitelj i krene na neimenovano odredište. To je morao biti nevjerojatan test za Abrahama, kao i za njegove najmilije. Međutim, Abraham se vjerom pokorio. Vjerom je živio među strancima u stranoj zemlji, ali siguran i blagoslovljen. I po vjeri je bio izbavljen iz svake krize kroz nadnaravne snove i objave dane mu od Gospodina.

U jednom je trenutku Bog rekao Abrahamu da pogleda zvjezdano nebo, govoreći mu: "Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj ako ih možeš prebrojiti ... Toliko će biti tvoje potomstvo" (Post 15,5). Drugim riječima: "Abrahame, evo koliko ćeš djece, unučadi i obitelji imati. Broj će im biti kao broj zvijezda."

Kakvo nevjerojatno obećanje! Ova riječ Abrahamu bila je iznad svega što jedno ljudsko biće može zamisliti. Kakav je bio Abrahamov odgovor na ovo obećanje? "Abraham povjerova Jahvi" (Post 15,6).

Što je bio rezultat ove Abrahamove vjere? Što je ovo duboko povjerenje značilo u očima Božjim? Odgovor nalazimo u jednom jedinom retku: "Abraham povjerova Jahvi, i to mu se uračuna u pravednost" (Post 15,6). Iznova i iznova Abraham je vjerovao Bogu i u očima je Božjim držan pravednim.

Kad mu je bilo sto godina, već je prošao kroz nevjerojatne životne ispite vjere. Kroz sve to, govori Pismo, vjerovao je Bogu. A sad je Gospodin rekao za ovoga vjernog, poslušnog čovjeka: "Znam da će zapovjediti sinovima i domu svojemu nakon sebe da se drže putova Gospodinovih i da čime što je pravo i dobro, da bi Gospodin navršio na Abrahamu što mu je obećao" (Post 18,19).

Vidite li što je sam Bog rekao za ovoga čovjeka? Izjavio je: "Vjerujem Abrahamu. Dokazao je svoju vjeru." Ovo je potaklo Gospodina reći: "Zar da sakrivam od Abrahama što ću učiniti" (Post 18,17). Kad je Bog to rekao, spremao se izvršiti jedno važno djelo. U biti je izjavljivao: "Kako mogu nešto tako važno sakriti od tako vjerna čovjeka?" I tako je s Abrahamom podijelio tajnu koju nijedan čovjek nije znao: Sodoma će biti uništena.

U svojoj starosti, Abraham je dobio sina obećana mu od Boga. Izakovo ime znači "smijeh" i za neko vrijeme ime tog dječaka čini se da je opisivalo Abrahamov život. Sve pokazuje da je Abraham u svojim posljednjim godinama, oslobođen kušnji, uživao. Čini se da mu je Bog dao dopust od testiranja. Zamislite ovoga vrlo starog čovjeka, vrlo poštovanog, koji uživa u svom životu razdoblje mira.

Međutim, još jednom čitamo: "Poslije tih događaja Bog stavi Abrahama na kušnju" (Post 22,1). Nakon mnogo godina borbi – svih nevolja, ispita i uvijek sve većih zahtjeva vjere – pobožan Abraham, u koga je Gospodin imao takvo povjerenje i toliko ga je ljubio, suočio se s najnevjerojatnijim zahtjevom svoje vjere.

Bog je rekao tom patrijarhu: "Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš, i podi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu" (Post 22,2).

Dok sam to čitao, moje je ljudsko razmišljanje vikalo: "Gospodine, ovaj je čovjek već bio kušan do krajnjih granica. Nije trebao dokazivati svoju vjeru. Već si upoznao njegovo srce! Izjavio si da ima dokazano povjerenje u tebe. Upravo sada, na divnom je mjestu u svome životu. Ostvario mu se životni san; u starosti mu se ispunilo tvoje obećanje. Zašto je sad morao proći kroz još jedan ispit?"

Ovaj je čovjek ubrzo trebao biti kod tebe u slavi. Tko je imao ikakve koristi od te kušnje? Tko je ikada iz Abrahamove generacije mogao čuti za ovo testiranje koje se dogodilo na nekoj osamljenoj planini? Znao si da će se Abraham pouzdati u tebe do kraja. Već je to mnogo puta dokazao. Dakle, čemu sad opet ova kušnja? Je li to bila kazna? Za što bi se Abraham mogao kazniti? Sad je starac. Njegov dosje pun je molitava i pouzdanja u tebe u svemu."

Priča vam je poznata. Bog je poštedio Izaka uzevši za zamjensku žrtvu jednoga ovna. Gospodin je rekao Abrahamu: "Evo, znam da se Boga bojiš, jer nisi uskratilo ni svog sina, jedinca svoga ... Kad si to učinio ... svoj ću blagoslov na te izliti ... tvoji će potomci osvajati vrata svojih neprijatelja. Budući da si poslušao moju zapovijed, svi će se narodi zemlje blagoslivljati tvojim potomstvom" (Post 22,12.16-18).

Bog je zapravo rekao Abrahamu: "Sad znam da mi nikada ništa nećeš uskratiti, čak ni svoga dragog sina. Znam da sam ti sve, Abrahame. Zbog toga ću te, jer si to dokazao, blagoslivljati."

Čujte što govori Duh u ovom odlomku: "Drugi možda nikada neće saznati za tvoje sve veće testiranje vjere. Možda ćeš trpjeti u osami, sam, bez da itko ima ikakve koristi od tvog svjedočanstva vjere i patnje. Zapravo, možda će te drugi osuđivati zbog tvoga trpljenja, misleći: 'Zašto kroz to prolazi? Čini se da to nema smisla. Pitam se gdje je u svome životu pogriješio? Kakav je to grijeh počinio da je na sebe navukao takvo trpljenje?'"

Međutim, možete znati da Bog koji vas je uveo u vašu kušnju vjere zna što vaša kušnja znači. Sve su vaše suze spremljene kod njega u bocu; svaku vašu bol on osjeća u svome srcu. Gospodin vas uvjerava: "Sve će to završiti s blagoslovom, utječući na one ostale u tvojoj obitelji."

Abraham je već bio u slavi kad je Gospodin ispunio dana mu obećanja. Ali njegova obitelj, izraelska nacija, a na kraju i čitavo čovječanstvo, imali su korist od dokaza njegove vjere. Isto tako, možda ni vi nećete biti ondje da vidite kad će Bog blagoslivljati vašu djecu i duhovnu djecu. Ali Gospodin daje jasno na znanje svakom sluzi koji podnosi trpljenje s vjerom u njega: "Sve će to završiti u blagoslovu."

2. Razmotrimo sve veće zahtjeve Davidove vjere David je bio poznat kao čovjek koji se u potpunosti

---

pouzda je u Boga. Glavnu bit svoga života navijestio je kad je zapisao: "Jahve mi je zaklon, on štiti me. U njega se srce moje pouzdalo, i pomoć mi dođe; zato mi kliče srce, i pjesmom njega slavim" (Ps 28,6-7).

To za njega nisu bile samo riječi. Pismo navodi događaj za događajem u Davidovom životu kad je u nemogućim situacijama pokazao veliku vjeru. Po vjeri je ubio lava i medvjeda golim rukama. Stavivši svoje pouzdanje u Boga, ubio je filistejskog diva Golijata. Po vjeri je izbjegao Šaulove pokušaje da ga ubije. I po vjeri je zadobio velike pobjede nad svim svojim neprijateljima. Kasnije je, vjerom i pokajanjem bio vraćen na prijestolje nakon što ga je njegov sin Abšalom pokušao ubiti. Jednostavno rečeno, David je živio i disao vjerom u živoga Boga.

Kroz sve to, David se hvalisao Gospodinom: "O, kako je velika, Jahve, tvoja dobrota, koju čuvaš za one koji te se boje, koju iskazuješ onima što se tebi utječu, na očigled sinovima čovječjim" (Ps 31,20).

Međutim, iz Pisma isto tako znamo da je ovaj blagoslovljen čovjek bio bolno kušan. Svladan je bio preljubom. Provodio je dane, tjedne i mjeseci u mučnoj boli nad svojim kušnjama. U njegovom su životu postojale epizode kad je bio u takvim mukama i nevoljama da je žudio za smrću. Podnosio je oštre napadaje potištenosti. Tako je bio svladan da ga nitko nije mogao utješiti. Govori o tome kako je mnoge noći zaspao plačući, o dubokoj usamljenosti, o tome kako mu je duh duboko potonuo.

Međutim, kroz sve godine pojačanih testiranja i nevolja, David nikada nije izgubio vjeru. Malo je ljudi u Pismu bilo tako kušano, testirano i isprobavano kao David. Aki iz svega toga izlazio je sa sve većom vjerom.

Vidimo koliko su testova i kušnji podnijeli i Abraham i David, oba ova velika čovjeka vjere. Moje je sad pitanje:

Kad kroz godine testiranja postajemo puni pouzdanja i dokaza vjernosti, postoji li ikakva naznaka u našem hodanju s Bogom da možemo očekivati predah od duhovnog vojevanja? Postoji li ikada odmor od naših nevolja, vrijeme bez kušnji, kad se možemo opustiti? Nakon čitavoga svog životnog vijeka nailaženja na zahtjeve vere, zaslužujemo li dopust iz bitke? Je li moguće doseći stupanj kad više ništa ne moramo dokazivati, točku u vjeri kad testiranje više nije potrebno?

Prema Pismu, odgovor je ne. Zapravo, istina je suprotna: kušnje vjernosti postaju sve oštrije i sve više uznemirujuće. Biblija to iznova i iznova iznosi od Staroga do Novog zavjeta.

Još se jednom okrećem Davidovu primjeru. U 1 Ljetopisima 21 nalazimo Davida kao staroga svetog čovjeka. U toj točki Pismo kaže da ga je Bog potpuno ljubio, da su mu se anđeli divili i da je bio potvrđen kao čovjek velike vjere. Dok promatram tu sliku, moj mi ljudski razum govori:

"O, Gospodine, David je dovoljno dugo bio u vatri nevolja. Iznova i iznova borio se dok nije pao. Njegov je život postavljen kao svjedočanstvo tvoje vjernosti. Molim te, Bože, daj ovom čovjeku dopust. Daj da uživa sa svojom unučadi. Već poznaješ njegovo srce. Zašto mu ne dopuštaš da se u miru umirovi? Neka ne bude više vojevanja za tako vjerna čovjeka."

Je li to bio plan Božji za njegova ljubljenog slugu? Uopće ne. Umjesto toga, čitamo: "Tada Satan ustade na Izraela i potače Davida da izbroji Izraelce" (1 Ljet 21,1).

U jednom činu ponosa David je izvršio popis stanovništva da sazna kako je Izrael postao brojan. Za

---

čovjeka koji je čitav svoj život živio po vjeri u Gospodina, ovo je bilo čisto tjelesno djelo. I Bog je time bio nezadovoljan. Nakon toga, David se suočio s užasnom kušnjom, možda najgorom u svome životu.

Izrael je pogodila kuga prouzročivši smrt sedamdeset tisuća ljudi. Kad je David shvatio što se događa zbog njegova grijeha, obukao se u kostrijet i pao ničice u bolnom pokajanju. Molio je bez prestanka bacivši se potpuno na Božju milost i Gospodin je zaustavio pomor.

I ponovno sam se morao pitati zašto je Bog dopustio sotoni takav pristup do ovoga isprobanog čovjeka molitve? Čemu ispit vjere jednoga starog sveca Božjeg koji je već blizu smrti? Zamišljam staroga Davida kako se u pokajanju jedva spušta na koljena. Zašto je na njegovu vjeru stavljen tako nevjerojatan zahtjev? Što je Bog još mogao tražiti u Davidu?

Uvjeran sam da ovo isto pitanje pada na pamet mnogima pobožnim svetima u vezi s njihovima vlastitim vjernim životima: "Gospodine, poznaš moje srce. Pouzdavao sam se u tebe kroz mnoge godine mučnih kušnji i ispita. Ti i ja znamo da ću se pouzdati u tebe bez obzira s čime ću se u životu suočiti. Što, dakle, tražiš? U vezi s čim je ova sadašnja strašna kušnja?"

Imam dva odgovora na ovo pitanje, oba izvučena iz onoga što vidim u Pismu:

Prvi razlog za takva neprestana testiranja dobro pozna većina kršćana. To znači, život vjere neprestano pokazuje potrebu čovjeka za Gospodinom u svemu. Jednostavno rečeno, nikada ne dosežemo točku na kojoj nećemo trebati Boga. Zamisao o "dopustu od kušnji" podrazumijeva "dopust od potreba". Nikada neće biti vrijeme kad će naše situacije ispuniti naše potrebe. Naš izvor svega je Gospodin, naše sve u svemu.

Biblija nam pokazuje primjer za primjerom: kad su Izraelove potrebe bile ispunjene, narod se prestao oslanjati na Boga. Postali su previše zaokupljeni onim što im je trebalo, a Bog im je već obećao da će ispuniti sve njihove potrebe. Kao što nam Isus govori, naš cilj nije tražiti da nam potrebe budu ispunjene, nego hraniti se na svakoj riječi koja je izašla iz usta Božjih (vidi Mt 4,4).

Drugo, uvjeren sam da dodatni razlog iza naših uvijek sve većih nevolja – kušnji koje zahtijevaju sve veću vjeru – ide daleko izvan svega što je u vezi s ovim svijetom. Prema onome što čitam u Pismu, Božji izabranici pripremaju se za službe u slavi. Naše današnje kušnje, s ciljem da donesu pobjedu, u vezi su s Gospodnjim naumom za vječnost.

Ovo je najjasnije očitovano u životu apostola Pavla. U njemu nalazimo novozavjetni primjer sve većih zahtjeva vjere.

3. Promotrimo sve veće zahtjeve na Pavlovoj vjeri! Svi smo čitali o pogiblima s kojima se Pavao suočavao. U 2 Korinćanima 11,24-28 on popisuje sve nevolje koje je podnio, i "izvana" i "iznutra":

"Od Židova sam primio pet puta po trideset i devet udaraca. Triput sam bio šiban, jedanput kamenovan, triput brodolom doživio, jednu noć i jedan dan proveo na dubokom moru.

Bio sam na čestim putovanjima u pogiblima od rijeka, u pogiblima od razbojnika, u pogiblima od sunarodnjaka, u pogiblima od pogana, u pogiblima u gradu, u pogiblima u pustinji, u pogiblima na moru, u pogiblima od lažne braće, u trudu i mucu, u čestom nespavanju, u gladi i žeđi, u zimi i golotinji. Povrh svega – moje svakodnevno salijetanje: briga za sve crkve."

Pavao izjavljuje da ga nijedna od tih vanjskih nevolja nije skrenula s puta i njegov je život to dokazao. Doista, svaki put kad je trebao ući u drugi grad, Duh Sveti ga je podsjetio na lance i nevolje koji ga čekaju. Pavao ukratko kaže: "Kamo god idem, sama moja nazočnost raspiruje stvari. U svakom gradu suočavam se sa žestokim fizičkim trpljenjem. Određen je sotonin poslanik da me muči." Međutim, on je sve to mogao podnijeti jer, rekao je, "meni ni najmanje nije do života" (Dj 20,24).

Pavlove najdublje, najžešće kušnje bile su u vezi s problemima i bremenima drugih. Do suza je bio ganut nad onima u crkvi koji su podnosili velike nevolje. Kroz mnoge riječi, rekao je: "Udarci i brodolomi ne mogu utjecati na mene jer svoj život ne smatram uopće vrijednim. Ali stvari u meni – duševne bitke, emocionalna bol nad mojim ljubljenima – to mi stvara najveće patnje."

Poistovjećujem se s Pavlom u Djelima 20. Ovdje nalazimo apostola u Efezu kako se pozdravlja sa svetima u tom gradu. U toj točki Pavao se primiče posljednjim krugovima svoje trke. Vojevao je plemenitu bitku i sačuvao vjeru te je sada bio na putu u Jeruzalem. Pozdravio se s efeškim vjernicima govoreći im "da neće više vidjeti njegova lica".

Tim vjernicima Pavao je sa suzama i boli iznio duboku i bolnu proročku poruku: "Znam da će poslije moga odlaska provaliti među vas okrutni vuci koji neće štedjeti stada; i između vas samih dići će se neki koji će naučavati opaku nauku da odvuku učenike za sobom" (Dj 20,29-30).

S kakvom se teškom istinom morao suočiti Pavao na kraju svojih dana! Kako je tužan morao biti ovaj sveti čovjek! Ne mogu zamisliti kako je težak bio ovaj sastanak za tako dobra pastira koji je dao sve svoje za te vjernike.

Promatrajući Pavla kako isplovljava, moje tijelo želi reći: "Gospodine, vodio je dovoljno bitki! Pusti ga da ode u Jeruzalem i da ima mirno vrijeme, bez opterećenja. Daj da se ondje utopli u ljubavi i zajedništvu svetih. Daj da njegovi posljednji dani budu puni mira i tišine, bez boli i nevolja."

Međutim, za tjedan dana kako je stigao u Jeruzalem, bio je izvučen iz hrama i čitav je grad uzavreo. Apostol je još jednom bio bačen u lance. Nakon svih kušnji i trpljenja koje je podnio, ovdje su došli novi, sve veći zahtjevi Pavlove vjere. To je značilo još jedno utamničenje, još jedno pojavljivanje na sudu, još jedno suđenje.

S obzirom da se prizvao na cara, bio je poslan u Rim. Ali prije nego se to moglo ostvariti, suočio se s još jednim trpljenjem. Lađa kojom je plovio u silnoj je oluji doživjela brodolom te su svi na obalu morali otplivati. Kad se jednom našao na kopnu, Pavla je ugrizla otrovnica, tako da su nazočni mislili da je proklet. Bilo je to kao da sotona govori: "Apostole, sad si mrtav!" Ali je Pavao otresao otrovnicu bez da je smrtonosni otrov imao učinak na njemu.

Čitava ta skupina ponovno je zaplovila i konačno je Pavao stigao u Rim. Sad konačno mislimo: "Evo stanke, evo dopusta za Pavla." Ali umjesto toga, proveo je sljedeće dvije godine u kućnom pritvoru privezan za rimskog vojnika u majušnom, jeftino iznajmljenom stanu. U tim skromnim uvjetima Pavao je umro kao mučenik.

Sve veće nevolje koje zahtijevaju sve postojaniju vjeru kamen su spoticanja mnogim vjernicima Pavla su kršćani optužili da ga Bog kažnjava. Govorili su da su njegova trpljenja rezultat pomanjkanja vjere ili zbog nekoga tajnog grijeha koji je skrivao. Štoviše, bio mu je poslan sotonin poslanik da ga trajno muči, udarajući ga do samoga trenutka njegova umiranja.

Dok promatramo Pavla kako provodi svoje posljednje dane u tom majušnom kućnom pritvoru – dosežući Radosnom vijesti o Isusu jednoga po jednog Židova koji su ga posjećivali – nalazimo da ne možemo objasniti zašto je ovaj ljubljani sluga morao proći kroz takva krajnja testiranja nakon mnogih godina trpljenja. Ljudski govoreći, mi to ne možemo shvatiti.

Ja osobno mislim da jednostavno ne možemo objasniti zašto su mnogi pravednici suočeni s nesavladivim trpljenjima. Nikada nećemo biti u stanju iznijeti sve razloge zašto se povećavaju nevolje onih koji duboko ljube Boga. Možda mislimo: "Sve je to da nas nauči strpljivosti." Ili: "To narod Božji uči da se još više uzda u njega." Međutim, često kad to izjavimo, to nije ništa drugo nego otrcana fraza. Onima koji prolaze kroz kritične krize to su definitivno isprazne fraze.

Posebnu riječ želim uputiti svima onima koji su prošli kroz vodu i žarke peći nevolja, a sada se suočavaju s još jačim iskušenjima. Vjerujem da vaša najvjerojatnije testiranja nemaju ništa s kažnjavanjem.

Naprotiv, ona su nešto vječno – nešto što je u vezi s vašim životom u novom svijetu koji dolazi. To je ono što se nalazi u središtu vaše kušnje. Bitka koju sada bijete nije u vezi s ovim svijetom, nije u vezi s tijelom, nije u vezi s đavlom. Naprotiv, vojevanje s kojim se suočavate jest pripremanje za vašu vječnu službu u slavi. Pripremani ste za službu na drugoj strani.

Upamtite, onoga dana kad ste se svojim životom obvezali da ćete se pouzdavati u Boga bez obzira na cijenu, on je znao da će doći vaša sadašnja kriza. On je znao tada, a vi znate sada da ćete ga ljubiti u svemu što god dođe na vas. Milošću Božjom, odlučili ste biti pobjednik.

Uvjeren sam da sve s čime se upravo sada suočavate ukazuje na Novi Jeruzalem. Apostol Ivan piše o vremenu koje će doći: "Neće više biti ništa prokletu. Prijestolje Božje i Janjetovo bit će u gradu. Sluge Božje klanjat će se Bogu" (Otk 22,2-3). "Neće više biti noći ... I oni će kraljevati u vijeke vjekova" (Otk 22,5). "Učinio (nas je) za našega Boga kraljevstvom svećenika i (mi) ćemo kraljevati na zemlji" (Otk 5,10).

Sve to govori o aktivnosti. To nagovještava da nas Bog sad priprema za ono što nam želi povjeriti u novom svijetu. Jednostavno rečeno, on ima planove za nas iznad naše moći shvaćanja. Pavao govori o tome kad kaže da ćemo služiti Bogu neprestano, sa svom radosti: "S njim nas i uskrisi i s njim postavi na nebesima, u Kristu Isusu, da u vjekovima koji nadolaze pokaže izvanredno bogatstvo svoje milosti dobrotom prema nama u Kristu Isusu" (Ef 2,6-7).

Razmislite, u vjekovima koji dolaze slušat ćemo svjedočanstva o Gospodnjoj milosrdnoj dobroti. Tada će se začuti glasna i snažna pjesma. Zamislite sastanak slavljenja kad će anđeli zapjevati nad svim grešnicima koji su sada spašeni. Ako se ova nebeska bića raduju nad jednim grešnikom, kao što je Isus rekao, kako će to izgledati kad onamo dođu milijuni izbavljenih kroz sve vjekove?

U nedavnom razdoblju velikog testiranja, rekao sam Gospodinu: "Ako postoje lekcije koje moram naučiti iz ove sadašnje kušnje, molim te, nauči me."

Duh je jasno progovorio mome srcu: "Tvoja sadašnja nevolja nema ništa s kažnjavanjem. Niti ima išta s ovim svijetom. Tvoja žestoka i dugotrajna kušnja u vezi je s vječnošću. Pripremam te za tvoju službu u mome kraljevstvu."

Dragi svet, vjerujem da smo u procesu odbijanja od svega što je od ovoga svijeta. Boli koje

---

doživljavamo upravo sada porođajni su trudovi. Bog je dopustio da tako oslabimo u ljudskoj snazi da se potpuno prestanemo boriti i da njemu dopustimo da nas vodi ostatak puta.

Postoji jedna stara evanđeoska pjesma koja govori o tome kako ćemo uskoro, kad ono jutro svane i kad se svi sveti Božji skupe kod kuće, pričati svima kako smo pobijedili i tada ćemo sve bolje razumjeti. Uskoro!

Čitav svoj život svjedočim o dobroti Božjoj. A i u novom svijetu koji dolazi pričat ću širom čitavog neba kako mi je u mojim najgorim trenucima Isus bio blizu, milostiv i stvaran. Slava Bogu!